

نگاه دولت سیزدهم در روابط تجاری چیست؟

دولت سیزدهم رسماً اعلام کرده است که توجه مضاعفی به پتانسیل شرق دارد. بر این اساس بیشترین سیاست‌ها و راهکارهای تجاری را با شرق پیش می‌برد. البته سیاست نه شرقی نه غربی که از اوایل انقلاب اسلامی مطرح می‌شد، همچنان وجود دارد و دولت رئیسی هم به این نکته توجه مناسبی دارد. بعضاً افراط و تفریط‌هایی در صحبت‌ها می‌شود، به عنوان مثال می‌گویند که ایران در مقطع فعلی کلاً به سمت چین رفته است یا در مورد دولت گذشته گفته می‌شد که صرفاً به غرب توجه دارد. برداشت‌های سیاسی مبنی بر اینکه در توافق ۲۵ ساله ایران با چین، خاک فروشی خواهیم کرد یا می‌خواهیم بندر واگذار کنیم و امثالهم بشدت بر توسعه روابط اقتصادی اثر می‌گذارد.

در دولت گذشته به جهت تحریم‌ها فروش نفت به کمتر از ۲۰۰ هزار بشکه رسیده بود و اکنون دوباره احیا شده و به فراتر از یک میلیون بشکه رسیده است، این محدودیت‌ها تا حدودی در مورد چین وجود ندارد و تجارت با چین و روسیه با وجود تحریم‌های مغرضانه وجود دارد. در حوزه‌های مختلف سرمایه‌گذاری هم با چین

همکاری می‌شود. شرایط موجود به منزله نفی غرب نیست اما باید پذیرفت در شرایط سخت تحریمی نمی‌توان کشور و اقتصاد ایران را نگه داشت تا شاید برجای امضا شود. ادامه راه دولت گذشته سبب خواهد شد که اقتصاد ایران متزلزل شود. حال که غربی‌ها دیدند مذاکرات ایران با چین و روسیه در جریان است با انواع بدرفتاری‌ها و جوسازی‌ها به دنبال این امر هستند که همکاری‌های مشترک ایران و چین متوقف شود. از طرفی خودشان هم هیچ دری را برای همکاری مشترک باز نمی‌کنند.

پیمان شانگهای که در دولت سیزدهم نهایی و در مجلس تصویب شد، می‌تواند در اقتصاد ایران بسیار اثرگذار باشد. در پیمان شانگهای کشورهای چین، روسیه، قزاقستان، قرقیزستان، تاجیکستان، ازبکستان، مغولستان، پاکستان، هند و افغانستان حضور دارند، لذا با همکاری این کشورها می‌توان تعاملات اقتصادی را با سرعت به سمت مطلوب هدایت کرد؛ در این میان اگر وارد بریکس (نام گروهی به رهبری قدرت‌های اقتصادی نوظهور است که شامل کشورهای برزیل، روسیه، هند، چین و آفریقای جنوبی است) شویم، می‌توان گفت جزو بهترین اتفاقی‌های اقتصادی و تجاری کشور است.